

1793.

*

1. Pestscheff-Rumin, Joana Maria Ludovica,
Consistens, de: Responsa jur. XXX, XXXI et
XXXII. Programma, quo quatuor facultatum decan-
senses et reliqui assessores memoriam uni-
versariam Joanae Mariae Ludovicae, Consistens
Linae de Pestscheff-Rumin . . . cele-
brandam indicunt.
2. * Bernius: Responsa jur. XXVI, XXVII et XXVIII.
Programma, quo ordinarius senior et reliqui fac-
jur. assessores memoriam Boravianam . . .
recolendam . . . indicunt
3. * Greenius, huj. Fridr. hujum. (de amissione
litterarum cambialium). Programma, quo
solemnis Doctoralia Joannis Fridr. Tungstadii
indict.
4. * Lickelius, Joana Conradus: Responsa jur. XXXIX.
Programma, quo ordinarius senior et reliqui
assessores fac. jur. solemnis Doctoralia Joannis
Conradus Lickelii indict.

1793.

5. * Sylvestris et Petrician, Rudolphus Ferdinandus:
l. b. de: De univo sanitatis studio, saepe
vel optimam sanitatem frangente. Programma, 9
quo trium superiorum facultatum decani susce-
res et reliquis assessores . . . memoriam
Rudolphi Ferdinandi l. b. de Sylvestris et
Petrician . . . recalcendam in dicit
6. Puchmannus, Th. Lud. Im: Programma, quo solem-
nis doctoralia Christiani Winckleri indicit. 10
7. Bauerus, Henricus Gulphides, fac. jur. procan-
cellarius: Panti consilium, rapitum Dioca-
sionem; quale benignius responsum praebet,
ad criminalem potestatem iustitiam per-
tinere. Programma, quo solennis doctoralia
Lud. Gust. Lud. Ferschei . . . in dicit. 11
8. Binnerus, Christianus Gulloto: De ducatu digne
electoratus Saxoniae post mortem Alberti III,
ultimi ex familia Ascanidarum V. Mebergeni 12

Electoris in Fridericum Kellierum, Marchionem
Münneusem commato.

9. Brinerus, Christianus Gullab: De collatione
seniorum.
10. Erhardus, Christianus Damiel: De ampliationibus
judiciorum publicorum apud Romanos
11. Erhardus, Christianus Damiel: De fundamento juris
punientis.
12. Erhardus, Christianus Damiel: De ampliationibus.
Judiciorum publicorum apud Romanos.
13. Fleck, Ferdinandus Gullab: De annis gratiae
et diserto ex legibus ecclesiasticis Saxoniae
arbitrando.
14. Humboldtus, Christ. Gullab: De legato nominis.
15. Humboldtus, Christ. Gullab: De jure offerenti, ex quo
in priorem creditorum locum succeditur.
16. Hermannus, Thomas Fridericus: De juribus et
obligationibus vidui Saxoniae, qui testamento
uxoris fideicommissum gravatus est universalis.

1793.

17. Tynghaus, Samuel Fridericus: De gabellae detract
ex usu fori Saxonici Electoralis aestimanda.
Spec. I.
18. Tynghausius, Samuel Fridericus: De gabellae detract
ex usu fori Saxonici Electoralis aestimanda.
Spec. 2.
19. Kindius, Hieronymus Theophilus: De XIII Turbi
niansi edictis Spec. I.
20. Knoetzscher, Joannes Christianus: De Kurologia se
sen pacis publicae turbatorum ad eam portanda
demonstratio.
21. Knoetzscherus, Joannes Christianus: De usu hodie
Legis XIX. Orz. de usu et usufructu et relictis et
22. Perschius, Jacobus Guilielmus: De distinctione inter
animum occidentis directum et indirectum.
23. Puetmannus, Jos. Lud. In fac-jus-procuratoribus;
Programma, quo sollemnia inauguratio Joann. Fridrici
Hermauni indicit.

1793.

24. Ruessig, Conradus Gellat : De constitutione in haecan-
do iure naturae nostra imprimis aetate maxi-
me necessaria. Programma, orationi auspicali praef-
atum.
25. Sebas, Christianus Ludovicus : De mattheses des-
criptina et urn
26. Sickelius, Francus Conradus : Diocletianus et
Maximianus sive de vita et constitutionibus
C. Aurelii Valerii Diocletiani et M. Aurelii
Valerii Maximiani.
27. Hockmannus, Augustus Cornelius : De transactionibus
ab nostro reperta instrumenta recensendis.
28. Winklerus, Christianus : De interruptione amica-
tionis ac praescriptionis.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

14825.

1793,4.

ORDINARIUS
SENIOR ET RELIQUI ASSESSORES
FACULTATIS IURIDICAE
LIPSIENSIS
SUPREMOS IN VTROQUE IVRE HONORES
CUM SPE
IN COLLEGIO SVO ORDINE ALIQVANDO ASSIDENDI
VIRO CLARISSIMO
M. IOANNI CONRADO SICKELIO
LIPSIENSI

D. XXVII. SEPTBR. A. C. MDCCCXIII.

COLLATOS INDICVNT

IN EST
Responfor. Iur. XXIX.

RESPONS. XXIX.

*Obligatio vasalli, haeredi antecessoris pecuniam, soluendo
feudali debito impensam, restituendi, iustis limitibus
circumscrip̄ta.*

Debita feudo inhaerere, quae, supersit allodium, an
minus, in quemcunque successorem simul inuestitum
non minus ac filium transeunt, et alia, deficiente demum
haerede, ad feudi participem pertinentia, iuris clientelaris
intelligentes non fugit. Quam ob rem, si praeterea tradi-
tur, ex debito feudali, quod vasallus soluerit, nouam obli-
gationem reuiuiscere posse, vereque sic reuiuiscere, vt, qui
in feudo succedat, eius haeredi allodiali sortem numeratam,
vel omnem, vel ex parte haereditatis aestimandam reddere
teneatur, nemine monente intelligimus, id in solo debito
feudi principali, non subsidiario, contingere posse. Quia
enim haec vasallus per se, et sine respectu ad feudum debet,
cogitari nequit, vt eorum solutione suis haeredibus feudi
comptem factum deuinciat. Id vero cogitatu intellectu-
que longe difficilius est, successorem in feudo, quae ante-

cessor feudi causa perfoluerit, vt eius haeredi restituat, iure obligari.

Si dixeris, considerandum esse, num existant nomina eiusmodi, ad quae expungenda solius feudi causa vasallus obligetur, vt, si refutatione illud in filium agnatumue, vel simultanee inuestitum transfulerit, actionem contra eum creditor nullam habeat. An an soluendum, quod debebatur, vasallus personaliter obligatus fuerit; Iustam haeredum eius, qui creditorem dimiserit, in illo exemplo esse repetitionem, in hoc non aequae, nisi ponamus, personalem illam defuncti vasalli obligationem non eiusdem solius, communem potius cum beneficii successoribus fuisse, vt videlicet hos pro qua rata ab obligatione liberati sint, non minus, quam in primo exemplo ab haeredibus defuncti vtili negotiorum gestorum actione iuste conueniri existimes, haec sententia non solum iuris ratione, sed consensu etiam FRIDER. ESAIAE PVFFENDORF. viri summae, vt par est, in foro auctoritatis, consensu, *Tom. I. Obseruat. CCXLII.* suffulta esse videtur.

Videlicet quo ipso hic vir Celeberrimus in *d. Obseruat.* eius debiti, cui personalis obligatio in eo non deest, qui soluit, iustam quodammodo haeredum repetitionem dicit, et iudicato confirmat, multo magis eandem tacite iustam approbasse existimandus est in pecunia, qua vasallus, per se non obligatus, beneficium ab obligatione ei inhaerente liberauit, sponte sua penderit, an hypothecaria creditoris actione petitus, modo pignus feudum omnino, certe simul successoris causa

causa affecerit. Quod si enim ponimus hypothecam, inconsulto, vel iuste contradicente successore, feudo inscriptam, factamque liberationem, largior lubens, inanem esse debere pristini debitoris haeredum repetitionem contra nouum vassallum directam. Quia, si creditor dimissus non fuisset, pignoris obligatio feudo imposita ob successionem in extraneum, agnatum vel simulinuestum, deuolutam ipso iure euauisset. Idque secundum iuris regulam, qua dantis iure extincto simul ius accipientis resolui docemur.

Sin vero aes alienum ponimus ab antecessore conflatum, hypotheca adiutum, ex ipsa beneficii acquisitione, tanquam pretii residuum, aliaue obligationis causa descendat, quae creditori contra praesentem vassallum, eundemque originarii debitoris non haeredem, atque aduersus reliquos inuestitura comprehensos auxiliatur, idemque a vassallo extinctum, huius haeredes pecuniam solutioni impensam, ab eo, cui feudum cessit, sic petere, vt ius commune non minus, ac feudale, idemque commune et Saxonicum petitioni optuletur, haud dubius profiteor. Nimirum nomina feudo, quorum interest, consensu inscripta, perpetuum sic onus constituunt, vt ipsam feudi substantiam minuunt, adeoque, quamdiu existunt, vassallum, eundemque fructuarium, vt vsuras creditori persoluat, obligent, ipsiusque, urgente solutionem creditore, beneficii vel nouo creditori oppignorandi, vel vendendi necessitatem sic efficiant, vt, quantum, dimisso creditore de pretio superfit, aut in feudum

offeratur, aut nouo beneficio comparando impendatur, factoque alterutro pristinae inuestiturae ratio restituatur. Quae quum ita sint, quis dubitauerit, eiusmodi debiti solutione pro eius modo augeri substantiam feudalem, quam aliquando capeffendi agnatio vel simultanea inuestitura ius tribuat, vt, successione deuoluta, quale eius augmentum fit, liqueat. Cuiusmodi augmenti restitutionem quum ius beneficiarium *II. Feud. XXVIII. §. Si vassallus etc.* ipsi domino ex vtilis domini receptione verbis, vel ipsum sua pecunia meliorauerit, discrete imponat, omnino non est, quod de alio successore disputemus.

Num vero aequae fauendum sit haeredibus debitoris eius, qui feudum ab obligatione liberauit, quam vel ipse, vel antecessor, cuius haeres extitit, contraxerat, grauior profecto dubitatio. His *PVFENDORE. d. l.* actionem contra successores feudales non haeredes pristini debitoris negat. Cui sententiae vt secundum principia iuris clientelaris communis, ad quae respexit Vir Celeberrimus, agnatio, an simultanea inuestitura successorem tribuat, omnino subscribam, mihi persuadere non possum. Minus enim dubium iure Saxonico esse, vt haeredibus amplius patrocinemur, *Const. XLVI. P. II.* per se loquitur. Haeredibus vassalli, qui debitum a se contractum soluit, quia solutione non agnatorum, suum potius negotium gesserit, repetitionem *PVFENDORE.* negat. Et largior, si negotium agnatorum solutione gestum non sit,
ius

ius agendi hæredibus aduersus feudi successorem esse nullum. Existimo tamen fieri posse, vt eius, quod ipse contraxerit, vel contraxisse, vtpote hæres, habendus sit, debiti solutione vasallus agnatorum vel simultanee inuestitorum potius, quam suam et hæredum vtilitatem, effecisse, adeoque negotium gessisse videatur.

Ponamus feudum a viro, numerosa prole stipato, adquisitum, simulque extraneos in communem manum receptos, vel, vbi ius commune obtinet, antiqui iure concessum, et, ne futura hæreditas filiarum detrimento nimis exhaustiatur, propter partem pretii residuam simul oppignoratum. Hoc facto filiis aequè, ac simultanee inuestitis agnatisque succedendi ius non in feudum liberam, sed pretii residuo obligatum esse tributum, probatissimi iuris clientelaris interpretes defendunt, et, misso pignoris nexu, ex ipsa debiti natura consequi statuunt, vt, mortuo vasallo soluendi huius alieni aeris obligatio non in filias, in solos potius filios, aliusque generis successores feudales, transeat, modo ipsum dominum excipias, quippe cui minus recte dixeris successione a vasallo acquirente concessam esse, vt potius apertura, ex natura beneficii, ipsiusque inuestiturae limitibus, ei commoda contingat, v. GEORG. ADAM. STRUV. in *Syntagm. Iur. Feud. Cap. XIV. §. 8.* et CASPAR. HENR. HORN. in *Iprud. Feud. Cap. XXI. §. 6.* Quam ob rem hypothecariam quidem, si pignori consenserit, excipere actionem non recusabit, provocandi

vocandi tamen, haeredum debitoris causa, ad ordinis beneficium, facultatem ei denegare vix ausim. *capitulum II*
 Veros vasalli acquirentis successores autem, filii sint, agnati, an inuestitura comprehensi, qui videlicet omnes emolumentum successionis ei acceptum ferunt, certissime persuasum habeo, non esse audiendos, si creditoris petitionem vel non omnino, vel omnino non ad se, sed ad haeredes debitoris pertinere, excipiant, vt potius doli malij replica illam exceptionem euertat. Quod non mireris, videlicet ad successionem fundi, cuius pretii pars acquirentis voluntate ex fundo ipso soluenda debebatur, vocatos a doli opprobrio quis facile vindicauerit, quos intellexerit id agere, vt beneficium ab onere ei adiuncto separarent, illud appeterent; hoc, inuito beneficii statore, cui quouis iure beneficium suum circumscribere licebat, fugerent, eoque ipso ex damno haeredum donatoris lucrum captarent, quo turpius cogitari non facile quicquam potuisset. Et quum, si quid video, consequatur, feudi successorem a creditore, vt pretii residuum soluat, conuentum, declinare hanc obligationem non posse, id quidem, dum res inter alios acta aliorum iura non ingreditur, creditoris actionem contra emtoris haeredem, nisi illa pacto se abdicaerit, non infringit, hoc tamen efficit, vt haeres, qui creditori satisfecit, vel actione ab hoc ante solutionem sibi cessa, vel contraria gesti negotii actione, cui praeter ciuilia praecepta, ipsum ius clientelare *d. §. Si vasallus etc. II. Feudor. XXVIII.*
 secun-

secundum ea, quae praemissa sunt, patrocinator, impetrandae indemnitate causa vasallum iure aggrediatur.

Si ulterius progrediendo ponimus, debitum eiusmodi a vasallo et primi acquirentis successore, quisquis ille sit, filius, agnatus, an simul inuestitus, quos omnes illa obligationis vinculo contineri mihi demonstrasse videor, extinctum esse, eiusque haeredes solutam sortem a successore feudali vel aequae haerede, pro parte hereditatis sibi delata, vel ab extraneo omnem repetere, secundum ea, quae a PVEFENDORFIO d. l. proponuntur, petitioni vel plane non, vel solum pro parte concedendum erit; quia suum gesserit negotium, non alienum, certe non omnino.

Verum enimvero aut nihil video, aut in hoc nostro exemplo cernitur, principio huic supposito non esse omnino subscribendum. Vidimus, residui pretii, quo feudum comparatum est, hanc esse rationem, ut feudum acquirens eius debitorem non tam se ipsum, quam potius feudum hoc modo quaesitum constituat, ut filiis, simul inuestitis, et, pro re nata, agnatis spem succedendi non in integrum eiusmodi beneficii pretium, sed residua ista pretii parte deminutum faciat, adeoque cuius possessori futuro istud debitum non tanquam perpetuum, sed tanquam temporarium, usque dum beneficii fuerit compos duraturum, imponat. Et quoniam quilibet suae rei, quamcunque lubet, legem,

B

modo

modo bonis moribus non aduersantem, adscribere valet, ex hac nostri debiti natura consequitur, vt, quicumque vassallus beneficium ac hoc onere praestita solutione liberauerit, sit ipse originarius debitor primusque acquirens, an eius haeres, an successor pactitius, hac sua solutione non suum solum, sed simul omnium successorum futurorum gessisse negotium censi debeat.

Claret hoc luculentius, si feudi emtor a venditore stipulatus fuerit, vt, quod superfit pretii, non personali a se, vel suis haeredibus actione, sed hypothecaria ex feudo petat, ad nostri vero argumenti probationem, quoniam emtoris venditorisque nexum concernit, nihil attinet. Nobis sufficere debet, voluisse feudi acquirentem, et hanc eius voluntatem esse praesumendam, vt, quam soluere intermisit pretii partem, eius debitum non ad haeredes suos, sed ac successores in clientela pertineat, sufficit, hac acquirentis voluntate successores eius obligari, vt hoc cum beneficio onus simul suscipiant. Ex his enim suppositis necessario consequitur, vt, qui feudum ab hoc onere liberat, pecuniam huic liberationi impensam non in suae solum rei, sed eorum simul omnium, quos primae inuestiturae ratio ad successionem vocat, versio- nem collocasse existimandus sit. Hanc ob causam haeres eius, qui feudum oneri exemit, a successore feudali pecuniae numeratae restitutionem iure suo postulat. Si lex quidem feudalis d. §. *Si vassallus etc.* II. Feud. XXVIII. vassallum iubet, sub-

substantiae feudalis augmentum reddere haeredi antecessoris, a quo illud proficiscitur, idemque iuris ciuilibus rationi est consentaneum, quod repetitioni impensarum animo gerendi alieni negotii non factarum petrocinatur, modo alteri proficuae reperiantur, *l. fin. D. Negotior. gestor. l. 38. d. R. V. l. 58. d. Legat. I.*

His conficitur, principium decidendae quaestionis, haeres eius, qui debitum feudale soluerit quum feudum teneret, an solutum a successore feudali repetere valeat, non in eo collocandum esse, se ipsum, qui soluit, an alium ab obligatione liberauerit, sed in eo vnice, soluendi obligatio personae magis, an feudo, incubuerit? Vt eam, si illud, negemus, sin hoc, affirmare non dubitemus.

Quam si forte conclusionem nouo argumento sic impugnaueris, vassallum, qui suae obligationi satisfecerit, id propterea fecisse, vt ius agendi contra successorem in beneficio haeredi suo pareret, censendum non esse; Quoniam, si solutionem creditori sua sponte obtulerit, praesumptioni haeredi proficuae regula iuris obstet, qua doceamur, nullo iure cogente factum ex animo donandi profectum praesumi; Nec res mutetur, si soluerit a creditore conuentus, quoniam, vt haeredi prospiceretur, non defuturus fuisset alius, qui, iurium cessione sibi a creditore facta, pecuniam numerasset: Fateor quidem, speciem veritatis habere hoc ratiocinium

nium, praeter speciem profecto nihil. Regula iuris in sub-
 sidium vocata exceptionem potius constituit ab illa notissima
 regula, quae docet, animum donandi non esse praesumē-
 dum, et verba, nullo iure cogente, idem denotant, ac si
 dicas, quod absque vlla iuris vel ciuilis, vel naturalis, obli-
 gatione fit. Equis vero, si vassallus, etiam sua sponte, sol-
 verit, quod propter feudum suum debebat, affirmauerit,
 solutum esse, cuius soluendi nulla fuerit obligatio. Vt po-
 tius hominis, cui nummi non desunt, naturaliter interesse
 soleat, nihil debere, et ab onere vsurarum liberari. Igitur
 a natura hominis magis alienum esset, praesumere, solutum
 esse, vt feudum et cum eo futuri possessores extranei ab
 onere liberentur, quam existimare, sui solius causa vassallum
 soluisse, praesertim quum sciret, aequitatis rationem, quae
 exigit, vt, quod in feudum versum esse apparuerit, eius
 compos factus antecessoris haeredi restituat, ipsius iuris
 clientelaris praeceptis esse consentaneam. Si non quidem
 solum sui ipsius, sed simul etiam haeredis magis studio-
 sus, quam clientelae, et eius extranei successoris fuisse cen-
 sendus est.

Grauißimum in tuenda hac sententia Constit. Saxön.
 Electoral. XLVI. §. *Also auch etc. verbis und hätte dasselbige,*
so er zu nichts anders, denn allein zu Bezahlung des Lehnguths ange-
wandt, ganz oder zum Theil bey seinem Leben nicht abgelegt, so soll
diese Schuld durch die Lehnsfolger bezahlt werden, negotium nobis
faceßit,

faceffit, si dum quidem constituit, feudi pretium, si mortuo vasallo nondum solutum reperiatur, a successore feudi, non ab haerede soluendum esse, vi contrariorum, si pretii residuum solutum appareat, feudi successorem ab obligatione eximā repetenda liberare videtur. Sed persuasum habeo, huic legi, quae haeredum causae diuersimode egregie patrociniatur, illa verba legislatorem non eo animo apposuisse, vt haeredum iura circumscriberet, et illa vasalli ampliaret, sed rei praesentis magis illustrandae causa. Legislator inter debita, si alius haeres, alius feudi successor fuerit, huic incumbentia simul aes alienum ipsius feudi comparandi causa contractum et nondum solutum recenset. Quum igitur de iure creditorum extraneorum hoc loco, non successorum inter se, agitur, illudque solutione extinguitur, existimandum est, illustrationis, non eximendae alius dubitationis causa factam solutionis esse mentionem. Vel etiam fortasse propterea, quia ab arbitrio primi acquirentis pendet, feudi ab onere imposito liberandi. Vt adeo supponendum sit, emptorem pretii partem, acquisitionis tempore residuam, soluisse ea mente, vt feudum ab onere liberaret, non, vt eius repetendi haeredi suo copiam faceret. Quo iure eum polle, modo fraus legitima haeredum non fiat, haudquaquam nego. Et quanquam haec voluntas iuris praesumptione regulariter destituitur, in primo tamen acquirente, praesertim si pars pretii non soluta hypotheca expressa haud munitur, a verisimilitudine parum aliena est.

Quam ob rem, vt PVEFENDORFII sententiae subscribam
 et, quam alio iam loco tuitus sum, deseram, a me im-
 petrare non possum. Vt potius, si vafallus debitum eius-
 modi soluit, quod non solutum, defuncto eo, secundum
 iuris clientelaris rationem, quam in Saxonia nostra ex d.
 Constitut. XLVI. Part II. cognoscimus, non in haereditem
 sed in feudi successorem transiisset, persuasum habeam,
 eius illi ab hoc repetendi copiam non esse denegandam,
 nisi forte de voluntate defuncti constaret, vt non repe-
 teretur. De qua fateor, non in quouis exemplo forte obla-
 to aeque constare. Velim equidem distinguere inter aes
 alienum, quod vafallus ipse sui, non feudi comparandi
 augendiue, causa contraxit, et cui, vt fidem inueniret,
 feudum obligavit, et eiusmodi, quod cum feudo suscipere
 oportuit. Ex illo, si redditum fuerit, non putauerim, re-
 petitionem haeredi concedendam esse, quia defunctus cen-
 sendus sit, propriam fidem liberare voluisse, bene tamen
 ex hoc, nisi de eius, qui soluit, contraria voluntate aliunde
 constare possit.

Induxit me in has meditationes quaestio haud ita pri-
 dem collegio propofita. Quidam nobilis de M. opibus abun-
 dans feudum Sa. ex simultanea inuestitura nactus, sortem
 aliquot millium ex illo debitam, quum vsurae ipsi incom-
 modae essent, creditori soluerat, et, ne videretur, onus
 praedio eximere voluisse, nulla eius rei mentione, hypothe-
 cae

caae tabulis publicis inscriptae causa, in curia feudali facta, receptum chirographum simul cum apocha in serinio asseruauerat, sortemque redditam inter actiua haeredi suae aliquando cessura retulerat. Quo mortuo improle, quum agnati ex inuestitura praedium Sa. simul cum praediis Se. et B. tenuissent, et se quicquam patruui sui haeredi W. debere negassent, conueniebantur, et, disputatione finita, sortem cum vsuris ex quo feudum ipsis delatum esset, reddere in Senat. Prouocatt. iuebantur. Hi numero tres, interposita leuiteratione, fatius duxerant litem transactione finire, quam nouam sententiam expectare, et aliqua iudicati parte remissa, creditori satisfecerant. Praeterea pacto nomina expresserant, quae in gente M. onera feudalia haberentur, singula singulis praediis inscripta, exceptis nummis quos W. pendere forte oportuerit, ab vnoquoque suis sumtibus ferendis. Quo facto quum nuper ex his vnus obiisset, vtroque superstitute successore feudali, altero eorum simul haerede relicto, haeresque a conuasallo sibi partem dimidiam eius quantitatis restitui peteret, quam olim defunctus haeredi W. numerasset, et, an id iure fieret, ex nobis quaereretur, secundum ea, quae proponerentur, propter cautionem, ne, quod ab vnoquoque solutum esset, aliquando inter onera feudalia referretur, nouissimo pacto insertam, nos iure id non fieri respondimus, his verbis:

*Ob nun wohl, daß die der Landerbin C. W. v. M. günstig
gewesene Definitiuentschuz wider dessen Lehnsfolger bestätigt worden
seyn*

seyn würde, wenn letztere die dawider eingewannte Leuterung fort-
 gesetzt hätten, und die Sache nicht durch Vergleich beendigt
 worden wäre, keinem Zweifel unterworfen, da jene Summe derer
 9000 fl. — als das damalige Obiectum litis auf der Lehnsmasse
 mit sämtlicher Lehnfolger und selbst des Lehnherrn Einwilligung ge-
 haftet, auch C. W. v. M. dessen Schuldigkeit solche zu vertreten, nur
 vom Besitze und der Benützung des Guths Sa. abgegangen, bey de-
 ren Bezahlung die Absicht die Lehnsmasse zu vergrößern nicht nur
 nach rechtlicher Vermuthung nicht gehabt, sondern sogar durch Auf-
 zeichnung dieser Summe unter denen Lehnschulden, veranlaßte Unter-
 schrift dieses Verzeichnißs von denen Mitbelehnten, und nicht be-
 wirkte Löschung der deshalb verschriebenen Hypothek das Gegentheil
 gnüßlich zu erkennen gegeben hatte; Hiernächst das zum Nutzen eines
 Lehnguths verwendete, nach gemeinen und Chursächsischen Lehnrech-
 ten II. Feud. XXVIII. §. Si vassallus etc. Part. II. Const. XLVI.
 für Lehnschuld zu achten ist, v. etiam STRUV. Synt. Iur. Feud.
 Cap. XIV. §. 6. sq. HORN Iprud. Feud. Cap. XXI. §. 5. und
 Schulden welche die Lehnsmasse nicht ob defectum allodii nur in
 subsidium sondern principaliter betreffen, als onera realia auf
 jeden Lehnfolger übergehen, weshalb in der Regel vielmehr auf diesen
 Unterschied als die von FR. ES. PVEFFENDORF. Tom. I. Obf. 242.
 gemachte Distinction auch in dem vor Augen liegenden Falle zu sehen
 ist; Diefennach sowohl Vertrag, als Gesetze und rechtliche Ana-
 logie die Anforderung der v. W. gegen die v. M. unterstützt; Auch
 der gemachte Einwand, daß nach einem vorhandenen Familienvertra-
 ge die Landerben eines verstorbenen Vasallen von dessen Lehnsfolgern
 keine

keine Meliorationes feudi zu fodern befugt seyn sollen, hierwieder nicht in Betrachtung kommen mögen, worunter nur in das Guth selbst durch Gebäude und andere Anlagen verwendete Kosten, in Ansehung deren, ob die Einkünfte in der That vermehret worden, oft nicht geringem Zweifel unterworfen, verstanden, nicht aber auch zu bereits anerkannter Lehnschulden-Tilgung verbrauchte Geldsummen, durch deren Ablehnung die Lehnfolger mit derer Landerben Schaden offenbar sich zu bereichern suchen müßten, zugleich dahin gezogen werden dürfen, hieraus aber auch, da alle diese Gründe nicht weniger zu Unterstützung des gegenwärtigen Landerbens in so weit er nicht zugleich Lehnfolger ist, einzutreten scheinen, die rechtliche Folge sich zugleich ergeben dürfte, daß F. S. v. M. nach dem Verhältnisse der ihm an dem Guthe Sa. zugekommenen Succession seines verstorbenen Bruders Landerben gleichermaßen zu befriedigen gehalten sey, und nur in soweit letzterer zugleich Lehnfolger ist, debiti et crediti confusio eintrete:

D. a. u. d. nach vorangezogenen Gründen die Verbindlichkeit des Lehns-Successoris dem Erben seines Vorgängers die von diesem abgetragenen Lehnschulden zu erstatten, hauptsächlich auf der rechtlichen Vermuthung beruhet, daß letzterer die Absicht gehabt habe, nur sich für seine Person der Schuld zu entledigen, nicht aber die Lehnsmasse zu verbessern und sein Erbguth damit zum Nachtheil seiner Landerben zu verringern; Angesehen, wenn dieses für wahr zu halten, dem Ansprüche des Erbens von dem welcher die Schuld bezahlt, und welchem seines Erblassers Handlungen nach ihrer wahren

C

Be-

Beschaffenheit anzuerkennen, als Erben obliegt, da dieser solchensals eine impugnationem facti a defuncto suscepti virtualiter enthalten müßte, nicht statt zu geben ist: Nach der Geschichtserzählung aber D. A. v. M. nebst seinen damaligen Litisconsorten in jenem mit A. v. W. und deren Erben geführten Rechtsstreite nicht nur gleich Anfangs daß die zu solcher Zeit streitigen 9000 fl. eine Lehmschuld seyn, verneinet, und nachdem sie dafür im Endurthel geachtet worden, hierwieder Leuterung eingewendet, mithin sowohl hierdurch, als in dem hierauf mit ihren Gegnern abgeschlossenen Vergleiche, mittelst dessen sie ein ziemliches Quantum an der eigentlich schuldigen Summe erspart, bey ihrer Meinung stillschweigend verblieben, sondern auch hierüber mittelst eines untereinander abgeschlossenen Vertrags sich wechselseitig dahin verpflichtet, daß in soweit einer von ihnen die mit dem auf seinen Antheil erhaltenen Lehnguthe übernommenen Schulden getilget haben, und ohne Lehnserben versterben würde, die übrigen solche dessen Landerben unweigerlich erstatten, die streitigen 9000 fl. aber, wenn dießfalls condemnatorisch erkannt werden sollte, sie conjunctim bezahlen wollten; Aus diesem Gegensatze aber, der Rechtsregel, quod quisque iuris in alterum statuit, eodem ipse vtatur, nicht zu gedenken, sich offenbar zu Tage leget, daß sämtliche damalige Litisconsorten es sowohl für wahr angenommen, daß diese damals streitige Summe keine Lehmschuld sey, als auch ihre Willensmeinung gewesen, daß sie dafür von ihrer Nachkommenschaft nicht angesehen werden solle; Im übrigen, daß jedem Vasallen frey siche, seinen Erben desjenigen Vortheils, welcher ihm aus der 46sten Constit. Part. II. erwachsen könnte, zu entsetzen, eben so wenig

wenig rechtlichem Zweifel unterworfen, als, daß aus Verträgen erwachsende Befugnisse und Obliegenheiten, in so weit sie nicht auf die Person eingeschränkt worden, zugleich auf die Erben übergehen: So ist D. v. M. auf Erstattung derer von seinem Erblasser ehedem C. W. v. M. Landerben bezahlten 3133 Rthlr. gerichtetes Suchen weder ganz, noch zum Theil für rechtsgültig zu achten V. R. W.

Haec scribendi nobis opportunitatem fecit Vir Amplifsimus et Consultifsimus

IOANNES CONRADVS SICKEL.

A. M.

qui de se suisque rebus sic nobis exposuit:

Natus sum Lipsiae, anno huius saeculi sexagesimo nono, a. d. sextum Mensis Iunii, patre Christophoro Conrado, mercatore, matre Christiana Elisabetha, e gente Weiffiana. Qui optimi parentes, summi in me amoris et hoc praeclarissimum ediderunt monumentum, ut de ingenio meo animique indole formandis quam maxime solliciti, optimis, qui iis innotuissent praeceptoribus me puerum regendum erudiendumque traderent. Ex his in primis commemorandus est Lunzius, nunc scholae Nicolaitanae, quae hac in vrbe floret, collega tertius, qui per vndecim annos tam insigne atque impigre studium in me docendo educandoque

C 2

posuit,

posuit, vt summas, quas ei hoc nomine debeo, gratias
ne verbis quidem exprimere, multo minus, vti debe-
rem, reddere possim. Adultior factus, scholam Nico-
litanam frequentare coepi, ibique per quadriennium
sere praeceptoribus gauisus sum Martinio, viro in ex-
teris prouinciis non minus, quam apud nos, eruditio-
nis fama celeberrimo, et Forbigero, de cuius in iuue-
nes, ipsius disciplinae commissos, meritis, apud omnes
constat. Anno deinde millesimo septingentesimo octo-
gesimo sexto, relicta schola Nicolaitana, a b. Dathio,
Rectore Vniuersitatis Magnifico, numero ciuium acade-
micorum adscriptus sum. Iam, cum iuris studio vitam
praecipue consecrare apud me constituisset, praelectio-
nibus Bieneri et Sammeti, de iure naturali et publico
vniuersali habitis, interesse coepi. Ius ciuile Romanum,
eiusque historiam iidem me docuerunt Bienerus et Sam-
metus, quorum praeterea illum in iure clientelari, hunc
in historia iuris Romani litteraria praeceptores habui.
B. Schottum audiui ius Germanicum priuatum, canoni-
cum ac criminale exponentem, eundemque ita vt Kin-
dium, nunc Electori nostro Serenissimo a prouocatio-
num consiliis, iura patria atque ordinem, quo caussae
coram iudice agi solent, illustrantem. Artem scripta
forensia conficiendi me docuit idem Schottus, illamque
caussas referendi et decidendi, Einertus. Cum vero
probe intellexissem praeter iuris scientiam et illam philo-
sophiae,

sophiae, historiae, et quae humaniores dici solent litterarum colendam esse, in philosophia addiscenda Seydlitzium ducem elegi et Plattnerum, cuius scholis per integram triennium assidue interfui. Historiam vniuersalem e Wenkio didici, rem diplomaticam e Wilandio, Saxoniae historiam, formam et iura ex Arndtio. In mathematicis disciplinis sequutus sum Hindenburgium. Latii scriptores interpretanti adfedi Aug. Guil. Ernestio, qui idem, ita ut b. Reizius, Beckius, Raius et b. Richterius in arte latine scribendi et disputandi me exereuit. Summae impietatis foret, silentio praetermittere Hauboldum, qui, ex quo iuri addiscendo operam dare coepi, per plures annos, iuris, praesertim Romani, principia, priuatis lectionibus, tam insigni vsus solertia ac beneuolentia, mihi tradidit, ut, quae ipsi debeam, nunquam satis praedicare possim. Ita studiorum meorum cursu absoluto, postquam ab Hommelio focius libelli, in Philosophorum auditorio defendendi, electus eram, dissertationem *de Neratio Prisco iurisconsulto* conscribere conatus sum, eamque a. d. vigesimum quintum Septembris anni octogesimi octauis, praeside Richtero, praeceptore optimo, cuius praematura mors iustissimum omni vitae meae dolorem adferet, publice defendi. Quo facto ab illustri Inrisconsultorum ordine examine, quod pro candidatura et praxi vocant, tentatus, omnino et prae ceteris dignus indicatus,

Iuris Vtriusque Baccalaurens creatus sum. Iam sequenti
 anno Gottingam me contuli, ibique per anni spatium
 viros, quibus illa litterarum vniuersitas gaudet, celeberrimos
 audiui. Puetterus me docuit historiam imperii
 Germanici eiusque ius publicum, idemque ingenium
 meum in elaborandis, quae ad iuris scientiam spectarent,
 scriptis exercuit. Boehmerum frequentavi ius
 canonicum tradentem, Rundium ius Germanicum pri-
 vatum exponentem, Martensium ius gentium Euro-
 paeorum posituum illustrantem. Neque a scholis Heynii
 abesse potui, modo Graecas et Romanas antiquitates,
 modo archaeologiam exponentis. Spittlerum audiui
 historiam praecipuarum Europae rerum publicarum enar-
 rantem, et Schloezerum earum formam, quae nunc
 est, proponentem: nec minus denique placuerunt pro-
 fueruntque, quae de rebus physicis atque historia naturali
 tradiderunt Lichtenbergius ac Blumenbachius. Tum in patriam
 urbem reuersus, ab Amplissimo Philosophorum Ordine
 summos in philosophia honores, in me conlatos, accepi,
 quorum ut omnia iura mihi vindicarem, postquam altera
 vice inferiorem philosophorum cathedram adscenderam,
 ab Arndtio in societatem libelli defendendi vocatus,
 ipse e superiori cathedra exercitationem primam
de vita et constitutionibus Diocletiani et Maximiani AA.
 a. d. vigesimum sextum Septembris anni nonagesimi
 secundi defendi. Denique, quod

quod praeterea addo, ab Amplissimo huius vrbis Senatu Notarius Publicus Caesareus creatus, et a supremo Regimine Dresdenſi confirmatus ſum.

Hic Vir hoc ipſo menſe editis, quae ſupererant, doctrinae ſuae documentis, ſcrutinium rigorofum puto, Diſſertationem Inauguralem, *De vita et conſtitutionibus Diocletiani et Maximiani AA. ſecundam* e Cathedra ſine praefide deſenſam, et praelectiones, quae pro gradu audiunt, in Auditorio noſtro habitas, praeter vbertatem doctrinarum iuriſſcientiae auxiliatricum, ſimul iuriſprudentiam ſuam non minus elegantem, quam late patentem nobis omnibus ac ſingulis approbavit. Doctoralem igitur vtriuſque iuris dignitatem cum pleniffimo iurium et priuilegiorum ei cohaerentium ambitu, ſimulque adeo ſpem in Collegio noſtro aliquando ſecundum ordinem adſidendi, ei bene merenti in pleno conſeſſu noſtro pridie tribuimus, tributamque appenſa tabula collegii ſigillo munita ſignificamus. Ego vero in hac ſola profeſſione, quam officii ratio a me poſtulat, ſubſiſtere non poſſum. Vt ſimul potius, quod in me eſt, in rem publicam litterariam ſtudio, qui erga amicos animo concedam; Hoc eſt, vt ſimul celeberrimae et in Lipſia honoratiſſimae familiae ſingulare ornamentum, noſtraeque academiae virum ſincero pectore laetus gratuler, qui ſit propediem vulneri, quod mors HEBENSTREITII, RICHTERI et SCHOTTI, quod amiſſio IVNGHANSII et KINDII Iuris ſtudio in hac litte-

litterarum vniuersitate non leue infixit, aliorum iam mascule
certantium comitatu adiutus, medelam saluberrimam allatu-
rus. Scripsi Lipsi. Domin. XVIII. post Fest. SS. Trinit. et
Fest. Michael. A. C. MDCCLXIII.

EX OFFICINA SAALBACHIA.

Leipzig, Diss.; 1793

ULB Halle

004 350 43X

3

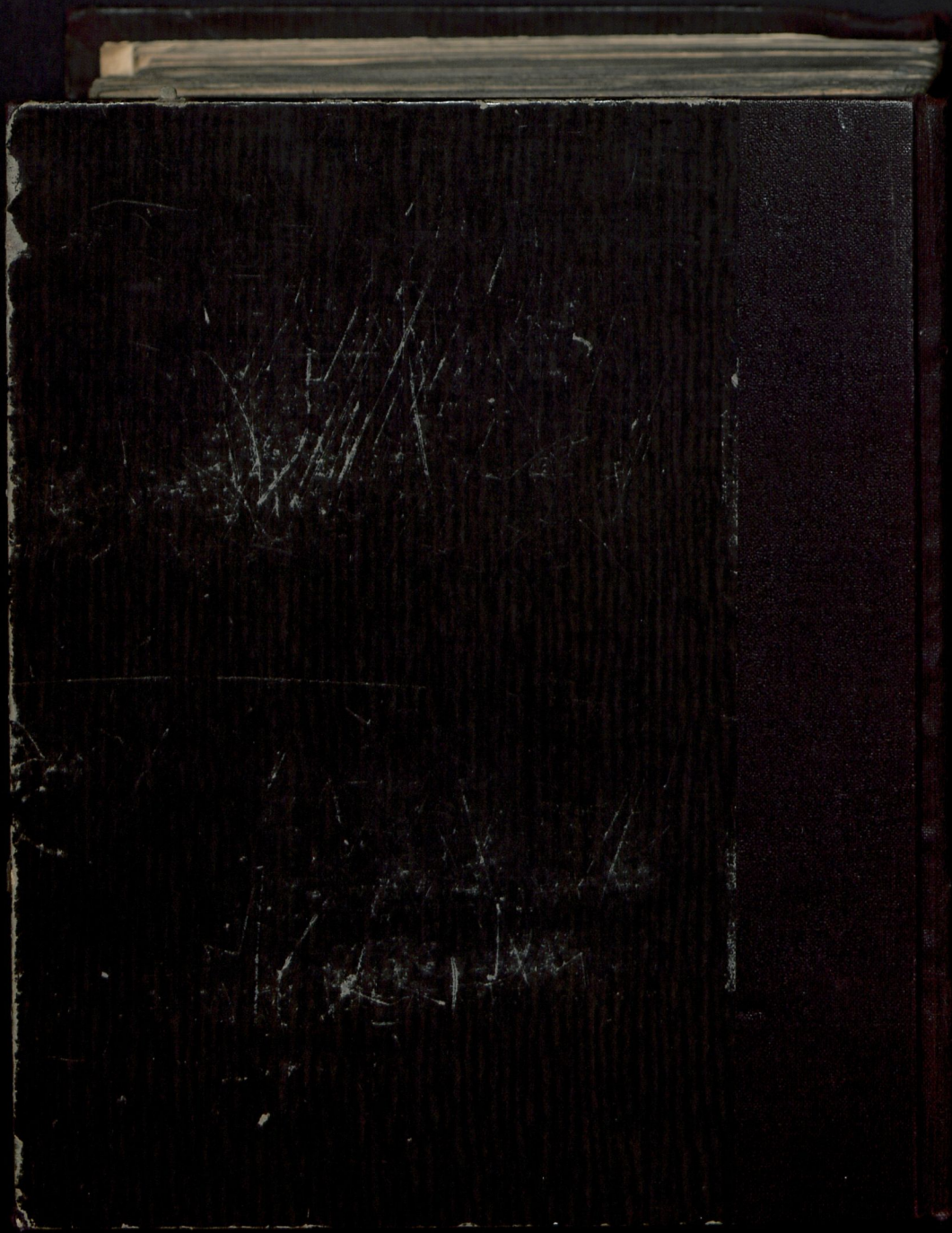

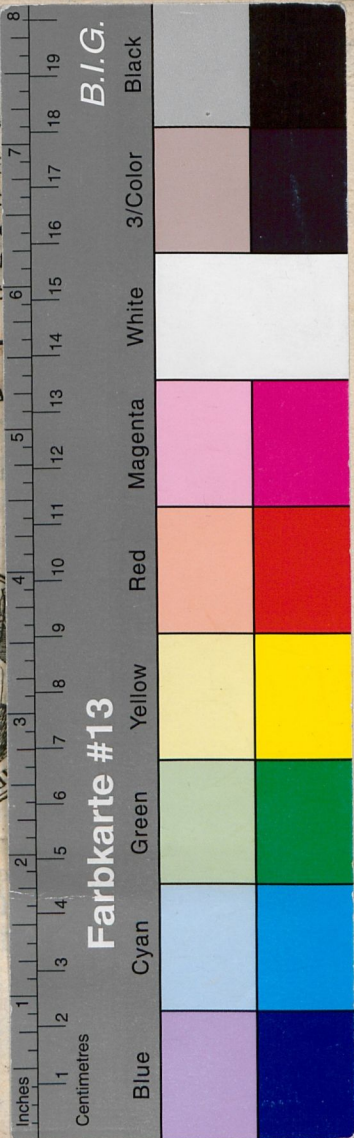
f

TA-20L

nur Stk. 6. bisher vernüfft

17825.

1793,4.

ORDINARIUS
SENIOR ET RELIQUI ASSESSORES
FACULTATIS IVRIDICAE
LIPSIENSIS
SUPREMOS IN VTROQUE IVRE HONORES
CVM SPE
IN COLLEGIO SVO ORDINE ALIQVANDO ASSIDENDI
VIRO CLARISSIMO
M. IOANNI CONRADO SICKELIO
LIPSIENSI
D. XXVII. SEPTBR. A. C. MDCCCXIII.
COLLATOS INDICENT

IN EST
Responsor. Iur. XXIX.

